

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ בְּלֶק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלֵק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ ל' - חֲלָק ב'

קוֹנְטֵרְס 872

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

עֲזָרֵי מַעַם הַשֵּׁם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

נְשִׁימַת הַרְשָׁב"י

חֲלָקִים נִבְחָרִים

מִדְרָשָׁה בְּמִירוֹן

– אֵלּוּל תַּש"ע –

חֲזוֹק וְהַתְּעוֹרְרוּת לְלִמּוּד סֵפֶר הַזֹּהָר

הַקְדוּשׁ – וּבִפְרָט עַל צִיּוֹן הַתְּנַא

הָאֱלֹקֵי הַרְשָׁב"י זי"ע

מִכ"ק אֲדָמוֹ"ר מִוְהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

בעי"ק בית שמש תובב"א

תשרי תשע"א לפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עפ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עפ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

– הַהִבְטָחוֹת הַגְּדוּלוֹת שֶׁל הַרְשָׁב"י –

(בְּזֶהֱרָה תִּרְוַמָּה קכ"ח:)

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי זִיע"א:

מַעֲיֵד אֲנִי עָלַי שָׁמַיִם וָאָרֶץ, שֶׁכֵּל הַמּוֹצֵא אֶת הַרְבִּים

[בַּהֲפָצַת הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ]

מִתְעַלָּה בְּשִׁלְשׁ מַעְלֹת, מִה שָּׂאִין כָּל אָדָם זוֹכֵה לָזֶה

- א. כּוֹפֵה אֶת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה.
- ב. עוֹשֶׂה נִחְזַת רוּחַ וְעֵלְוֵי לְהַשִּׁים יִתְבָּרַךְ.
- ג. מַעְמִיד אֶת כָּל הָעוֹלָם שְׁלֵא יִחַרֵב, וּמַרְבֵּה שְׁלוֹם.

וְעַל זֶה מִבְּטִיחַ לוֹ הַרְשָׁב"י:

- א. זוֹכֵה לְרֵאוֹת בְּנִים לְבָנָיו.
- ב. זוֹכֵה לְעִשְׂרוֹת בְּעוֹלָם הָזֶה.
- ג. זוֹכֵה לְעוֹלָם הַבָּא.
- ד. אֵין שׁוֹם אֶחָד שֶׁיִּכּוֹל לְהַזִּיק וּלְהַרְעֵ לוֹ.
- ה. נִכְנָס לְשָׁנַיִם עֶשְׂרֵ שָׁעָרִים גֵּן עֵדֶן – וְאֵין מוֹצֵחַ בִּידוֹ.
- ו. מְשַׁפְּעִים עָלָיו שְׁפַע בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל עֲנִינִים לוֹ וּלְזַרְעוֹ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת.
- ז. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַרְשָׁב"י מְבָרְכִים אוֹתָם כָּל הַבְּרִכוֹת שֶׁנִּתְבָּרַךְ בָּהֶם אֲבֵרָהֶם אֲבִינוּ, שֶׁגַם הוּא קָרַב אֶת כָּלֶם לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
- ח. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא לְאַרְבַּע מַחְנֹת מַלְאָכִים עֲלִיוֹנִים וּמְלוּיִם אוֹתוֹ, וְנִכְנָס לְשִׁבְעִים עוֹלָמוֹת גְּנוּזִים (גִּימַטְרִיא "סוֹד"), שְׁלֵא זוֹכֵה בָּהֶם שׁוֹם אָדָם אַחֵר – וּמִיָּחָדִים רַק לוֹ.

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

יחד בלי פרוד. מה הטעם? מ'שום שכתוב (שם ה) זכר ונקבה בראם, בלי פרוד, ולא כתוב בראו, אלא בראם.

בין שנבראו, היו יחד זה עם זה בשוה. מה עשה לו הקדוש ברוך הוא? נסר אותו נסירה, ונטל ממנו את הנקבה, והתקין אותה בכמה תקונים, וקשט אותה בכמה קשטים, והלביש אותה בכמה לבושים.

באיזה מקום? בגן עדן התקין אותה. כמה קשטים קשט אותה? שבעים. והם שבעים פנים לתורה. כמה תקונים תקן לה? שלשה עשר תקונים. הם שלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן. כמה לבושים הלביש אותה? ששה לבושים. והם ששה סדרי משנה, בשש פנים.

כך התקונים הללו, וכל הקשטים הללו, וכל הלבושים הללו, עשה לה הקדוש ברוך הוא שם בגן עדן, ואחר כך (בראשית ב) וביאה אל האדם. ואדם היכן היה? במקום הנקדה של ציון, ששם בית המקדש. ומשם נטל אותם והכניסם לגן עדן, וברך אותם ברכת חתנים.

וזה סוד (במדבר כד) דרך כוכב מיעקב. דרך וקשט ותקן אותו הכוכב שנטל מיעקב. שמשום כך, בשבילה יתגלה מי שיתגלה. משום שעל זה היה בא אליה, ונמשך ממעלה למטה. וקם שכט מישראל - זה עץ החיים. וקם, כמו שנאמר (שם ו) והקמתי את ברייתי.

וכשזה יהיה - ומחץ פאתי מואב וגו'. כל אותם הצדדים שנאחזים בעץ המתחזן, יעברו ויוסרו ולא יבשרו. וזה זמן העדונים והענוגים להשתעשע יחד, ולא של הצד האחר עמנו, אלא עצם

בלא פירודא, ולא כתיב בראו, אלא בראם. בין דאתבריאנו, הווי פחדא דא עם דא, בשיקולא. מה עבד ליה קודשא בריה דהוא. נסר ליה נסירו, ונטל לנוקבא מניה, ואתקין לה בכמה תיקונים, וקשטה בכמה קישוטין, ואלביש לה בכמה לבושיין.

באן אתר, בגנתא דעדן אתקין לה. כמה קישוטין קשט לה. שבעין. ואינון שבעים פנים דאורייתא. כמה תיקונים תקין לה. תליסר תיקונים. אינון תליסר מכילין, דאורייתא נדרשת בהו. כמה לבושיין אלביש לה. שית לבושיין. ואינון שית סדרי משנה, בשית אנפין.

כך הני תיקונים, וכל הני קישוטין, וכל הני לבושיין, עבד לה קודשא בריה דהוא תמן בגנתא דעדן, ולבתר (שם ב כב) וביאה אל האדם. ואדם היכן הוה. באתר הנקודה דציון, דבי מקדשא תמן. (דף פסח ע"ב) ומתמן נטיל לון, ואעיל לון בגנתא דעדן, ובריה לון ברפת חתנים.

ורוא דא, דרך כוכב מיעקב. דרך וקשיט ותקין ההוא כוכב, דאתנטיל מיעקב. דבגין כך, בגינה יתגלי, מאן דיתגלי. בגין דעל דא הוה אתי לגבה, ואתמשך מעילא לתתא. וקם שכט מישראל, דא אילנא דחיי. וקם: כמה דאת אמר, (שם ו י"ח) והקמתי את ברייתי.

וכד יהא דא, ומחץ פאתי מואב וגו'. כל אינון סטרין דאתאחדן באילנא תתאה, יתעברון ויתעדון מניה. פדין, (שם ב כב) ויאמר האדם זאת הפעם. דא זמנא דעדונים וענוגין, לאשתעשעא פחדא ולא כשאר זמנין דסטרא בישא אתאחדת ביננא. אבל השתא לית

ממנו. ואז, (שם ג) ויאמר האדם זאת הפעם. זה זמן העדונים והענוגים להשתעשע יחד, ולא כשאר הפעמים שהצד הרע נאחז בינינו. אבל כעת אין בלבול

מעצמי, ולא שתוף אחר של רע.
עצם מעצמי - אור האספקלריה
המאירה ממש. ובשר מבשרי -
מלבוש מאותו מלבוש שהתלבש
בו האור העליון שלי. לזאת יקרא
אשה - בשלטון עליון על כל
העולם, שלא תסוד לעולם. אז
(הניאל ב) תדק ותספ כל אלו
המלכיות, והיא תקום לעולמים.
אראנו ולא עתה - הראיה הזו
שאני רואה, עתיד אני לראותו
ולהתקרב יחד. ולא עתה - בגלות
בבל, באותו הבית שבנו עולי
גולה. אשורנו - אני עתיד
להסתפל בו פנים בפנים. ולא
קרוב - אלא באותו הבית
האחרון. שבין זה ובין זה לא
היה נחת, ולא קרבה ואחדות
כראוי.

אי רבי אי רבי, כמה קשה הדבר,
כמה ארך הזמן, כמה צרות על
צרות מזמנים לשונאיהם של
ישראל בגלות, וכמה חיות
ישלטו, וכמה שאגו לטרף טרף
של ישראל בכל זמן וזמן עד סוף
הימים.

רסוף הימים, כפי שעה של יום,
בזמן שורח השמש, מהיום
הששי, בשעה שיזדמנו לפי מנין
השנים של יובל ושמיטה יחד,
שהוא רע"ד מהיום הששי. עתיד
קול אחד להתעורר מרום רומי
הרקיעים, קול עצוב במרירות,
מה שלא היה כף מיום שנבראו
העולמות.

ותקול ההוא יהיה דק, בתשאי,
במרירות ועצבות, יורד ועולה,
עולה ויורד, וכן אומר: אילת
אֶהְיֶה הַיֵּית לִי מַיִם
הראשונים ונשפחת ממני.
אֶהְיֶה קְמֹת הִיוּ לִי עֵמָה. אני
נזכר שחזתם דיוקנה היה חתום
על לבי, והיה חתום על זרועי,
והיתה חזקה בתוכי אהבתה,

עַרְבוּכֵיָא דְסִטְרָא אַחְרָא עִמָּנָא, אֲלָא עֲצָם
מַעְצָמִי, וְלֹא שִׁיתוּפָא אַחְרָא דְבִישׁ.

עצם מעצמי, נהירו דאספקלרייא דנהרא
ממש. ובשר מבשרי, מלבושא מההוא
מלבושא דאתלבש ביה נהורא עילאה דילי.
לזאת יקרא אשה, בשלטנותא על כל
עלמא, דלא תעדי לעלם. פדין תדיק ותסיף
פל מלכותא והיא תקום לעלמיא.

אראנו ולא עתה, ראיה דא דאנא חמינא,
זמינא למחמי ליה, ולא תקרבא כחדא.
ולא עתה, בגלותא דבבל, בההוא ביתא דבנו
עולי גולה. אשורנו, אנא זמינא לאסתפל
ביה אנפין באנפין. ולא קרוב, אלא בההוא
ביתא בתרייתא. דבין בהאי ובין בהאי, לא
היה נייחא, ולא קורבא ואחדותא כדקא יאות.
אי רבי אי רבי, כמה קשיא מלה, כמה אריך
זימנא, כמה עאקו על עאקו, זמינין
לשונאיהון דישראל בגלותא, וכמה ישלטון
חיותא, וכמה ישאגון למיטרף טרפין
דישראל, בכל זמנא וזמנא עד סוף יומיא.

רסוף יומיא, כפום שעתיא דיומא, בעידן די
זרח שמשא, מן יומא שתיתאה,
בשעתא דזדמנון לפום מנין שנין, דיובל
ושמיטה כחדא, דאיהו רע"ד (גיל שפ"ד) מן יומא
שתיתאה. זמינא קלא חדא לאתערא מרום
רומי רקיעין, קלא עצוב במרירו, מה דלא
היה הכי מן יומא דאתברון עלמין.

וההוא קלא יהוי דקיק, בתשאי, במרירו,
ועציבו, נחית וסליק, סליק ונחית, וכן
אמר, איילת רחמיין הות לי מן יומין קדמאין,
ואתנשיאת מינאי. רחומין קיימין הוי לי
בהדה, אדפרנא דחותמא דדיוקנה הוה חתים
על לבי, והוה חתים על דרועאי, והוה תקיף

**בגווי רחִימו דִּלְהָ, וְרִשְׁפֵי שְׁלֵהוּבָה מוֹקְדִין
בְּגוֹרָא.**

בְּהָהוּא שַׁעְתָּא גְּעִי תַלְת גּוֹעִין, דָּא בְּתַר דָּא,
וַיִּזְדַּעְזְעוּן רְקִיעִין, וַיִּזְדַּעְזְעוּן עַלְמִין
כְּלָהוּ, עַד דִּישְׁתַּמְעוּ קָלִין תַּלְת, לְגוּ נּוֹנָא
תַּנְיָא, וַיַּעְרוֹק אַרְבַּע מָאָה אֶלְף פְּרָסִי גּוּ נּוֹנָא
חַד דִּימָא. וְתַמְן יוֹשִׁיט מְצוּדִין וַיִּפְרִישׁ רִשְׁתִּין,
וַיִּמְשִׁיף לִיה מִן יַמָּא, וַיַּעֲלֵל לִיה גּוּ מְתִיבְתָא
דְּרַקִיע, וַיַּחֲמוּן מַגִּיה כָּל אֵינּוּן קוֹשִׁין וְכָל
אֵינּוּן פְּלוּגְתִין דְּאֶקְשֵׁי תַמְן. וַיְהִי תַפְסִי תַמְן
מָאָה וְחַמְשִׁין יוֹמִין.

וְהָהוּא זְמָנָא, יִכְנוּשׁ קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא כָּל
חַיִּילֵי שְׁמַיָּא, וְכָל בְּנֵי מְתִיבְתָא דִּילִיה,
וְהוּא לְעִילָא מְכַלְהוּ, וְאֵייתוּן קַמִּיה הָהוּא
תַּנְיָא, וַיִּקְשׁוּר תַּלְת קְשָׁרִין בְּקוּדְלִיה, וַיִּטְלוּ
אֵינּוּן תַּלְת רַחִימִין, וַיְהִידְרוּן לִיה לְאַתְר דְּתַהוּ
תַפְסִי תַמְן. וְאֵינּוּן רַחִימִין יַעֲלוּ בְּהִיכְלָא חֲדָא
דְּאִיקְרֵי אַהֲבָה, וַיְהוּן גְּנִיזִין תַּמְן.

וְאוּמֵי לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, לְכָל אֵינּוּן
חַיִּילִין, וְלִתְרֵי מְתִיבְתֵי, לְמַהֲךְ כְּלָהוּ,
וְלִמְשַׁמַּע קָלָא דְּרַחִימוּתָא, דְּאִיהוּ תְּאִיב
לְמְשַׁמַּע קָלָה בְּהַדִּיִּיהוּ. בְּהֵיא שַׁעְתָּא יִתְעַר
עַל עַמָּא קְדִישָׁא עֶאקִין, אֵלִין עַל אֵלִין,
כְּדַחִיקוּ סַגִּי, וְאֵינּוּן צְוּוּחִין צְוּוּחָה כְּתַר
צְוּוּחָה, דְּמַעִין כְּתַר דְּמַעִין, וַיִּתְעַרוּן לָהּ. אִיְהִי
אֲשַׁמַּעַת קָלָא עַל בְּנֵהָ.

וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא קְאָרִי וְאָמַר, דָּא הִיא
אֵיילִתִּי, חֲבִירִתִּי, יוֹנְתִי, שְׁלִימְתִי
הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגַנְגִים, דְּלֹא הוּת יִתְבָּא אֶלָּא בְּסַתְר
הַמְדַרְגָּה פְּנִימָאָה, כְּמָה דְּאִתָּא אָמַר (תהלים מה יד)
כָּל כְּבוּדָה בַת מְלֶךְ פְּנִימָה, וְהַשְׁתָּא בְּגַנְגִים,
בְּחַצִּיפוּ, כְּאִימָא דְּאִזְלָא כְּתַר בְּרָה, בְּשׁוּוּקִים
וּבְפּוּתֵי קַרְתָּא, מְדַחִילוּ דְּלֹא נְבִאִישׁוּן לִיה.

וְרִשְׁפֵי שְׁלֵהבְתָה בּוּעָרִים כְּתוּכִי.
בְּאוּתָה שַׁעָה צוּעַק צוּעַק שְׁלֹשׁ צַעֲקוֹת
זוֹ אַחַר זוֹ, וַיִּזְדַּעְזְעוּ הֶרְקִיעִים,
וַיִּזְדַּעְזְעוּ כָּל הַעוֹלָמִים, עַד
שִׁישְׁמְעוּ שְׁלֹשָׁה קוֹלוֹת לְתוֹךְ דָּג
הַתַּנִּין, וַיִּבְרַח אַרְבַּע מָאוֹת אֶלְף
פְּרָסוֹת לְתוֹךְ דָּג אֶחָד שָׁל הַיָּם.
וְשֵׁם יוֹשִׁיט מְצוּדוֹת וַיִּפְרִישׁ
רִשְׁתוֹת, וַיִּמְשֹׁף אוֹתוֹ מִן הַיָּם,
וַיִּכְנִיס אוֹתוֹ לְתוֹךְ יוֹשִׁיבַת הֶרְקִיע,
וַיִּירָאוּ מִמֶּנּוּ כָּל אוֹתוֹן הַקְּשִׁיּוֹת
וְכָל אוֹתוֹן הַמַּחְלוֹקוֹת שֶׁהִקְשׁוּ
שָׁם, וַיְהִי תַפְסִי שָׁם מָאָה
וְחַמְשִׁים יוֹם.

וְאוֹתוֹ זְמַן יִכְנַס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
כָּל צְבָאוֹת הַשָּׁמַיִם, וְכָל בְּנֵי
יְשִׁיבְתוֹ, וְהוּא מַעַל כְּלָם,
וּמְבִיאִים לְפָנָיו אוֹתוֹ תַנִּין, וַיִּקְשֹׁר
שְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים בְּצוּאָרוֹ, וַיִּטְלוּ
אוֹתָם שְׁלֹשֶׁת הָאוּהָבִים,
וַיַּחֲזִירוּהוּ לְמָקוֹם שֶׁהָיָה תַפְסִי
שָׁם. וְאוֹתָם הָאוּהָבִים יִכְנְסוּ
לְהִיכַל אֶחָד שֶׁנִּקְרָא אַהֲבָה, וַיְהִי
גְּנִיזִים שָׁם.

וְנִשְׁבַּע לְהֵם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
לְכָל אוֹתָם הַצְּבָאוֹת, וְלִשְׁתֵּי
הַיְשִׁיבוֹת, לְלַכֵּת כְּלָם וְלִשְׁמַע אֶת
קוֹל הָאֵהוּבָה, שֶׁהוּא מִתְאַוָּה
לְשַׁמַּע קוֹלָה עִמָּם. בְּאוּתָה שַׁעָה
יִתְעוּרוּ עַל הַעַם הַקְּדוֹשׁ צְרוּת
אֵלוּ עַל אֵלוּ, בְּדַחַק רַב, וְהֵם
צוּעִקִים צַעֲקָה אַחַר צַעֲקָה,
דְּמַעוֹת אַחַר דְּמַעוֹת, וַיַּעוּרוּ
אוֹתָהּ, וְהִיא מְשַׁמְעָה קוֹל עַל
בְּנֵיהָ.

וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרָא וְאוֹמַר:
זוֹהִי אֵילִתִּי, חֲבִירָתִי, יוֹנְתִי,
שְׁלִמְתִי הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגַנְגִים, שְׁלֹא
הִיְתָה יוֹשֶׁבֶת אֶלָּא בְּסַתְר
הַמְדַרְגָּה הַפְּנִימִית, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(תהלים מא) כָּל כְּבוּדָה בַת מְלֶךְ
פְּנִימָה. וְכַעַת בְּגַנְגִים, בְּחַצִּיפָה,
כְּאִם שֶׁהִלְכָה אַחַר בְּנֵה בְּשׁוּוּקִים
וּבְחַרְבוֹת הַקְּרִיָּה מִפְּתַח שְׁלֹא
יִקְיָה לָהּ.

אֵינִי חֲבִירְתִי חָמִי, הָא חֲבֵרִיָּא כְּלָהּ דְתַרִי מְתִיבְתִי הָכָא. חֲבֵרִים דְאֵינֻן מְתִיבְתִי, מְקַשְׂיבִים לְקוּלְךָ הַשְּׁמִיעֵנִי, דְתִיאֻבְתִי לְמִשְׁמַע לְקוּלְךָ.

בְּמָה זְמַנִּין אִיהוּ דְלֹא שְׁמַעְנָא לְקוּלְךָ, וְלֹא יְדַעְנָא לָךְ. כְּדִין כָּל עֲלָמָא בְּעַרְבוּבֵיָּא, עַמִּין בְּעַמִּין אֹרְמִין בְּאֹרְמִין. וּמֵאֵן דְלֹא אֲתַחֲזִי לְמַלְפָּא, יִיתוּן לִיה לְמִישְׁלַט. וַיִּיתוּן עַמִּיה עַמִּין נֹכְרָאִין, וְלִישְׁנִין אֹחְרָנִין, דְלֹא יִשְׁתַּמְדְּעִין דִּינָא, וְלֹא נִימוּסֵי מְלַכּוּתָא. וְכַמָּה קְרַבִּין יַחֲשֹׁבֻן לְמַעַבְד.

וְכַגּוּ שְׁפָה רַפְיָא, וּמְמַלְל רַפְיָה, יַעֲבִיד כְּרַעוּתִיה, וְיִשְׁלוּט. וַיַּחֲשׁוּב כְּמָה מַחֲשָׁבִין לְאַבְרָם. וְעַל עַמָּא יְחִידָה יַעֲבִיד נִימוּסִין בִּישִׁין. כְּדִין יְהִי עֲאָקוּ עַל עֲאָקוּ, עַל הַהוּא עַמָּא יְחִידָה. בִּיה זִימְנָא יִתְמַקֵּף קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וַיִּפְיִס לְאַיְלִיתִיה בְּכַמָּה פִּיּוּסִין, וַיִּתְקַף בֵּה, וַיִּקֵּים לָהּ מַעֲפָרָא, אִיהוּ וְלֹא אַחְרָא. וַתַּרִי מְתִיבְתִי יִשְׁתַּאֲרוּן בַּהֲדָה.

וְהַתְּרַת מְלַכִּין יִשְׁתַּאֲרוּן, וַיִּתְעַרוּן בְּתַלְת סְטָרִין דְעֲלָמָא, עַל עַמָּא דָּא. וְהַהוּא מְלַכָּא דַּהוּה שְׁלִיט בְּפּוּם רַפְיָה, יִשְׁלוּט בְּרַגְז סְגִיָּא, וְנִס וְתוֹקְפָא עַל עַמָּא קְדִישָׁא.

וְבִרְחָא תְלִיתָאִי, בְּאַרְבַּע לִירְחָא, בְּתַשַׁע שַׁעֲתֵי וּפְלַגָּא, יַהֲכוּן כָּל בְּנֵי מְתִיבְתִי בַּהֲדָה דְאַיְלִתָּא, לְגוּ קְבִרִיה דְרַעֲיָא, מְהִימְנָא דְבִיתָא, וְתִיבַת תְּלַת קְלוּין עֲלִיה. בְּשַׁעֲתָא דְשַׁמְשָׁא יִתְכַנְיֵשׁ מַעֲלָמָא, וְקְבִרִיה יִתְפַּתַּח, וַיִּבְעוּן בְּנֵי מְתִיבְתִי לְעֲאֲלָא לְתַמְזִין, וְלֹא יִתְיַיֵּיב לֹוֹן רְשׁוּתָא, וַיִּסְתַּלְקוּן כְּלָהּ לְאַתְרֵיהּ. וְהִיא תִיעוּל, וּמַגְוִוִיה יְפּוֹק מְה דִּיפּוֹק. וְתִשְׁכַּח לְמַשָּׁה יְתִיב וְלַעֲזִי, וּבוּצִינָא דְלִיק קָמִיה, וְכַמָּה רִיחִין וּבוּסְמִין סַחְרִינִיה.

וְהַתְּרַת מְלַכִּים יִשְׁאָרוּ, וַיִּתְעוּרוּ בְּשַׁלְשָׁה צְדָדֵי הַעוֹלָם עַל הַעַם הַזֶּה. וְאוֹתוֹ הַמֶּלֶךְ שֶׁהִזָּה שׁוֹלֵט בְּפָה רַךְ, יִשְׁלַט בְּרַגְז רַב וְזַעַף וְתַקֵּף עַל הַעַם הַקְּדוֹשׁ.

וְכַחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי, בְּאַרְבַּע לַחֲדָשׁ, בְּתַשַׁע שַׁעֲתוֹת וְחִצֵּי, יִלְכוּ כָּל בְּנֵי הַיִּשְׂרָאֵל עִם הָאֵלִילִת לְתוֹךְ קְבֹר הַרְוּעָה, וְנֶאֱמַר תְּכַוֵּן עֲלֵיו שְׁלֹשָׁה קוֹלוֹת. בְּשַׁעֲה שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ יִתְכַנַּס מִן הַעוֹלָם, וְקָבְרוּ יִפְתַּח, וַיִּרְצוּ בְנֵי הַיִּשְׂרָאֵל לְהַכְנִס לְשָׁם, וְלֹא תִתְּנֵן לָהֶם רְשׁוּת, וַיַּעֲלוּ כָלֶם לְמַקּוּמָם. וְהִיא תִכְנַס, וּמִתּוֹכוֹ יֵצֵא מְה שְׁיֵצֵא, וְתִמְצָא אֶת מֹשֶׁה יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק, וְגַר דּוֹלֵק לְפָנָיו, וְכַמָּה רִיחֹת וּבְשָׂמִים סְבִיבוּ.

בין דחאמי לה דעאלת, יקום, ויתחברון
פחדא דא עם דא, וקליא יתערוני ברום
רומי רקיעין, וקודשא בריך הוא ישמע, וייעול
לגו היכלא דאהבה, ויטול מתמן תלת רחימין,
ויפתח לון מערתיה. פדין יתער משיח ביה הוא
(דף טו ע"ב) ליליא, וישתפח תמן בהדיהו,
ויהדרון רזין דאורייתא, בכל ההוא ליליא,
במערתא דמשה.

זכר סליק עמודא דצפרא, יתגניז משיח
וישתארוני משה ושכינתא בההוא יומא,
פיומא דשבועות. וסלקא שכינתא על ההוא
טורא, ותשתמע תלת קלין, חד לקביל
אברהם, וחד לקביל יצחק, וחד לקביל משה
ויעקב. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מ ט) על הר גבה
עלי לך מבשרת ציון הרימי בכח קולך וגו'
הרימי אל תיראי אמרי וכו'.

הרימי, הרימי, דא תרועה ותקיעה ותרועה
פחדא. הרימי הא תרועה. הרימי אל
תיראי, תקיעה. אמרי, הא תרועה תקיעה
ותרועה פחדא. ודא איקרא שופר תרועה.
שופר מההוא תרועה דלעילא.

שופר זעירא, בגין דאית אחרא דאקרי שופר
גדול. שופר זעירא דא, אקרי שופר
הולף גו תנועה דבוצינא, הדא הוא דכתיב,
(שמות יט יט) ויהי קול השופר הולף. בגין דאחרא
איהו שופר גניז וטמיר, ולא הולף. אבל דא
זעירא, איהו להכא פיומא דשבועות, והאי
איהו דאיתער פיומא דאורייתא, פיומא
דשבועות.

באתערו דהאי שופר, דאיתער בתרועה
ותקיעה ותרועה, יתערוני אבהן מגו
מערתא, ויסתלקון ברוחא, וייתון לגבה.
ומההוא קלא, פמה תייבין בארעא קדישא

בין שרואה אותה נכנסת, יקום
ויתחברו יחד זה עם זה, וקולות
יתעוררו ברום רומי הרקיעים,
והקדוש ברוך הוא ישמע, ויכנס
לתוך היכל האהבה, ויטל משם
שלושה אוהבים, ויפתח להם
מערתו. אז יתעורר המשיח
בלילה ההוא וימצא שם עצם,
ויתורו על סודות התורה בכל
אותו הלילה במערת משה.
ובשעוריה עמוד הבקר, יגנו
המשיח, וישארו משה וישכינה
ביום ההוא, כיום השבועות.
ועולה השכינה על אותו ההר,
ותשמיע שלשה קולות, אחד
כנגד אברהם ואחד כנגד יצחק,
ואחד כנגד משה ויעקב. זהו
שכתוב (ישעיה מ) על הר גבה עלי
לך מבשרת ציון הרימי בכח
קולך וגו', הרימי אל תיראי אמרי
וכו'.

הרימי, הרימי - זו תרועה
ותקיעה ותרועה פאחת. הרימי -
זו תרועה. הרימי אל תיראי -
תקיעה. אמרי - הגה תרועה
תקיעה ותרועה פאחת. וזה נקרא
שופר תרועה, שופר מאותה
התרועה שלמעלה.

שופר קטן, משום שיש אחר
שנקרא שופר גדול. שופר קטן
זה נקרא שופר הולף תוף תנועת
המאור. זהו שכתוב (שמות יט) ויהי
קול השופר הולף. משום שאחר
הוא שופר גנוז וטמיר, ולא הולף.
אבל זה הקטן, הוא כאן ביום
השבועות, וזהו שמתעורר ביום
של התורה, ביום השבועות,
בהתעוררות השופר הגה,
שמתעורר בתרועה ותקיעה
ותרועה, יתעוררו האבות מתוף
המערה, ויתעלו ברוח, ויבאו
אליה. ומאותו הקול פה רשעים
בארץ הקדושה ימותו, ויסתלקו
מן העולם. באותו היום עלולות

שופר זעירא, בגין דאית אחרא דאקרי שופר
גדול. שופר זעירא דא, אקרי שופר
הולף גו תנועה דבוצינא, הדא הוא דכתיב,
(שמות יט יט) ויהי קול השופר הולף. בגין דאחרא
איהו שופר גניז וטמיר, ולא הולף. אבל דא
זעירא, איהו להכא פיומא דשבועות, והאי
איהו דאיתער פיומא דאורייתא, פיומא
דשבועות.

באתערו דהאי שופר, דאיתער בתרועה
ותקיעה ותרועה, יתערוני אבהן מגו
מערתא, ויסתלקון ברוחא, וייתון לגבה.
ומההוא קלא, פמה תייבין בארעא קדישא

ימותון, ויסתלקון מעלמא. בההוא יומא, סלקין צלותין דישראל בכל אתר, דאינון קמי מלפא קדישא. ואבהן ייתון פחדא, ויהון בההוא טורא. ומשה סליק בהדייהו. ותמן יסתפל באבהן, ואינון ביה. וייעלון פלהו גו מערתא דמשה. ומשיח יתער לגבייהו, ויתחברון פלהון בהאי יומא.

ובהאי יומא, יתערון עשר שבטין, לאגהא קרבין לארבע סטרין דעלמא, בהדי משיחא דאתמשח עלייהו, ויקבל משיחו על ידא דחד פהן צדק, ושבעה רועים מהימנן עמיה.

ומשיחא דא משבטא דאפרים הוא, ומזרעא דירבעם בן נבט הוי בריה דאביה, דבעולימוי מת, וההוא יומא דמת, אתייליד ליה בר, ואתנטיל מבי ירבעם למדברא. ולתמן נטלו מאה ושבעין גברין, פלהו זכאין משבטא דאפרים, דלא אשתפחו בחובא דירבעם.

ומהאי בריה דאביה, נפיק האי משיחא. ועל דא פתיב, (מ"ד ט"ז) וספדו לו כל ישראל וקברו אתו. סתים האי נבואה לשעתא, ונבואה לעתיד, פי זה לבדו יבא לירבעם אל קבר יען נמצא בו דבר טוב אל ה' אלהי ישראל בבית ירבעם. דא האי משיחא, דאיהו דבר טוב אל ה'.

ביון דינדעון אבהן, דפקיד קודשא ברין הוא לאיילתיה ולעמיה, פמה חידו על חידו בהאי יומא. בארעא דצפון מלכותא דתימן, פמה עאקו על עאקו יתערון בהאי יומא על עמא דישראל, ותתקבל צלותהון ברעווא. ובפניא דהאי יומא, תהדר שכינתא לגו ביתא, ומשיח לאתריה, ואבהן לגו מערתא דילהון. שכינתא תהך ותהדר לגבי משה, שבעין יומין. לסוף שבעין יומין, סליק נאקו דישראל

התפלות של ישראל בכל מקום, שהם לפני המלך הקדוש. והאבות יבאו יחד, ויהיו באותו הנהר. ומשה עולה עם, ושם יסתפל באבות, והם בו, וכלם יכנסו למערת משה. והמשיח יתעורר אליהם, ויתחברו כלם ביום הזה.

וביום הזה יתעוררו עשרה שבטים לערף מלחמות לארבעת צדדי העולם, יחד עם המשיח שבמשח עליהם, ויקבל משיחו על יד פהן צדק אחד, ושבעה רועים נאמנים עמו.

והמשיח הזה הוא משבט אפרים, ומזרעו של ירבעם בן נבט היה בנו של אביה, שמת בעלומיו, והיום שהוא שמת, נולד לו בן, ונטל מבית ירבעם למדבר. ולשם נטלוהו מאה ושבעים גבורים, כלם צדיקים משבט אפרים, שלא נמצאו בחטא ירבעם.

ומבנו הזה אביה יצא המשיח הזה. ועל זה כתוב (מ"ד ט"ז) וספדו לו כל ישראל וקברו אותו. נסתמה הנבואה הזו לשעתה, ונבואה לעתיד - (שם) כי זה לבדו יבא לירבעם אל קבר יען נמצא בו דבר טוב אל ה' אלהי ישראל בבית ירבעם. זה המשיח הזה, שהוא דבר טוב אל ה'.

ביון שידעו האבות שצוה הקדוש ברוף הוא את אילתו ואת עמו, פמה שמחה על שמחה ביום הזה. בארץ הצפון מלכות תימן, פמה צרות על צרות יתעוררו ביום הזה על עם ישראל, ותתקבל תפלתם ברצון. ויכערב היום הזה תחור שכינה לתוף ביתה, ומשיח למקומו, והאבות לתוף המערה שלהם.

השכינה תלך ותחזור למשה שבעים ימים. לסוף שבעים ימים עולה נאקת בני ישראל לפני המלך הקדוש, שיהיו מצייקים

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מי שלמד תורת הסוד, זוכה להיות בגן עדן העליון,
ופותחין לו י"ג שערים של סודות אפרקמון המהוד
(זהר הקדש שור השורים דף פ"ו ע"ב)

"זוהר השבת"
בגימטריה
אריכות ימים והיי עולם הבא
(925)

פניו עטופה: 1. 057-344762

אבות ובנים